

Κρήτ. Συνών. *άβάκη 1, άλευράμπαρο, άλευροθέσι, άλευροθήκη 2. Πβ. άλευρειό, άλευρικόν.

άλευροζούμι τό, Κρήτ.

Έκ τῶν οὖσ. άλεύρι καί ζουμί.

Χυλός ύδαρής έξ άλεύρου καί ύδατος διδόμενος ως τροφή εις τούς χοίρους.

άλευρόζωμος ό, άμάρτ. άλιβρόζουμους Μακεδ.

Έκ τῶν οὖσ. άλεύρι καί ζωμός.

Έδεσμα έξ άλεύρου παρασκευαζόμενον.

άλευροθέσι τό, άγν. τόπ.

Έκ τοῦ οὖσ. *άλευροθέσιον.

Άλευροδόχη, ό ιδ.

άλευροθήκη ή, Άνδρ. Θήρ. Κύθν. Λευκ. Νάξ. (Έγκαρ.) Πελοπν. (Έρμιόν. Κορινθ. Λακων. Λακεδ. Τριφυλ.) κ. ά. —ΙΒενιζέλ. Παροιμ.² 336,72 —Λεξ. Περίδ. Ήπίτ. άλευροθήκη Άνδρ. άλευροθήκη Τήν. άλιβροθήκη Μακεδ. (Κοζ.) Στερελλ. (Αίτωλ. Καλοσκοπ.) άλευροθήκη Πελοπν. (Άράχ.)

Τό μεσν. οὖσ. άλευροθήκη.

1) Ευλίνη όρθογώνιος θήκη, έν η τίθεται τό άλευρον Πελοπν. (Έρμιόν. Κορινθ.) 2) Σκάφη έν τῷ άλευρομύλῳ δεχομένη τό καταπίπτον άλευρον Άνδρ. Θήρ. Λευκ. Νάξ. (Έγκαρ.) Πελοπν. (Λακων. Λακεδ. Τριφυλ.) κ. ά. —ΙΒενιζέλ. ένθ' άν. || Φρ. Έγὼ δὲν τ' άσπρισα 'ς τήν άλευροθήκη (ένν. τὰ γένεια, ήτοι έγὼ ως έκ τής ήλικίας μου έχω πείραν τοῦ κόσμου καί δὲν άπατῶμαι εύκόλως) Λακεδ. || Παροιμ.: 'Αγελώθη ή νύφη μας 'ς τήν άλευροθήκη (ἐπὶ τῶν προδήλως ψευδῶν παραπόνων) Λακεδ.

Φύσι τή φύσι έσυρε κ' ή γάττα τό ποντίκι
κι ό μυλωνάς απέθανε μέσ' 'ς τήν άλευροθήκη

(ἐπὶ τῶν έκ φύσεως κακῶν ανθρώπων. Πβ. άρχ. γνωμ. «φύσιν πονηράν μεταβαλλεῖν οὐ ράδιον») ΙΒενιζέλ. ένθ' άν. Συνών. ιδ. έν λ. άλευροδόχη. 3) Άποθήκη άλεύρου Άθ. —Λεξ. Περίδ. Συνών. άλευρειό, άλευρόσπιτο 1.

άλευροκάδιν τό, Πόντ (Κερασ. κ. ά.)

Έκ τῶν οὖσ. άλεύρι καί καδίν, δι' ό ιδ. καδί.

Κάδος πρὸς έναπόθεσιν άλεύρων: Φρ. 'Σ' άλευροκαδίν έρροῦξες (έπεςες ένν. ως ποντικός. Λέγεται πρὸς έκείνον τοῦ όποίου τὰ ένδύματα διά τина αίτίαν έλευκάνθησαν). Πβ. άλευροβάρελλο, άλευροκάσσονο.

άλευροκάσσονο τό, Πελοπν. (Σαραντάτ.)

Έκ τῶν οὖσ. άλεύρι καί κασσόνι.

Εύλινον κιβώτιον, εις τό όποῖον άποθηκεύεται τό άλευρον. Πβ. άλευροβάρελλο, άλευροκάδιν.

άλευρόκολλα ή, πολλαχ. άλιβρόκουλλα Θράκ. (Άδριανούπ.)

Έκ τῶν οὖσ. άλεύρι καί κόλλα. Ή λ. καί παρὰ Δουκ. (λ. πλάση).

Κόλλα έξ άλεύρου.

άλευροκολόκνθα ή, Ήπ.

Έκ τῶν οὖσ. άλεύρι καί κολόκνθα. Παρατηρητέος ό αναβιβασμός τοῦ τόνου.

Πίττα έκ κολοκύνθης άναμεμειγμένης μετ' άλεύρου έξ άραβοσίτου.

άλευροκόσκινο τό, άλευροκόδκινον Πόντ. (Χαλδ. κ. ά.) άλευροκόσκινο πολλαχ.

Έκ τῶν οὖσ. άλεύρι καί κόσκινο.

Κόσκινον άλεύρων. Συνών. άλευρικόν 3.

άλευροκρίθαρο τό, Λεξ. Λάουνδ.

Έκ τῶν οὖσ. άλεύρι καί κριθάρι κατ' άντίστροφον σύνθεσιν. Πβ. άβγοκαλάμαρο κττ.

Άλευρον κριθής. Συνών. κριθαράλευρο.

άλευροκύλισμα τό, Κρήτ. (Σφακ.)

Έκ τοῦ ρ. άλευροκυλῶ κατὰ τὰ έκ τῶν εις -ίζω ρ. παραγόμενα.

Ή κατάρριψίς τινος κατὰ γής καί τό κύλισμά του εις τήν κόνιν: Φρ. Έφασεν άλευροκυλίσματα ό δεινα! Συνών. άλευροτάνυσμα.

άλευροκυλῶ Κρήτ. (Σφακ.)

Έκ τοῦ οὖσ. άλεύρι καί τοῦ ρ. κυλῶ.

Ρίπτων τινὰ κατὰ γής κυλίῳ εις τήν κόνιν: Μή μοῦ δαίνης 'ς τή μύτι, γιατί θά σ' άλευροκυλήσω! — Δέν άλευροκυλειῶμαι 'γὼ έτσα εύκολα! Συνών. άλευρογυρίζω 4, άλευροτανύζω.

άλευρομαγέρεμα τό, Πελοπν. (Μάν.)

Έκ τῶν οὖσ. άλεύρι καί μαγέρεμα.

Φαγητόν από ζυμαρικών, οῖον χυλόπιττες, μακαρόνια κττ.: 'Αξίζει τ' άλευρομαγέρεμα! (είναι καλόν).

άλευρόμηλο τό, Ήπ. Πόντ. (Όφ.)

Έκ τῶν οὖσ. άλεύρι καί μήλο.

1) Εἶδος μήλων, τό όποῖον έσθιόμενον τρίβεται έν εἵδει άλεύρου Ήπ. Πόντ. (Όφ.): 'Εμνοστα εἶν' τ' άλευρόμηλα (νόστιμα εἶναι κτλ.) Όφ. 2) Μηλέα παράγουσα τό έν τῇ προηγούμενῃ σημ. εἶδος μήλων Πόντ. (Όφ.): Τ' έμέτερο τ' άλευρόμηλο οὔτ' εἶδ' μήλα (τό ήμέτερον άλ. δὲν έχει μήλα).

άλευρομούρης ἐπίθ. Πελοπν. (Μάν.) Σύμ. Χίος κ.ά.

Έκ τῶν οὖσ. άλεύρι καί μούρη. Ό πληθ. άλευρομούροι άντὶ άλευρομούρηδες κατ' άναλογ. τῶν δευτεροκλίτων. Εἰς τὸν μεταπλασμόν συνετέλεσε καί ανάγκη μετρική.

Ό δι' άλεύρου πεπασμένον έχων τό πρόσωπον: Άσμ. Πέντε ποντικοὶ μουζοῦροι | κι άλλοι τρεῖς άλευρομούροι Χίος. Ή λ. καί ως παρωνύμ. Κεφαλλ.

άλευρόμυλος ό, κοιν.

Έκ τῶν οὖσ. άλεύρι καί μύλος.

Μύλος άλέθων άλευρα.

άλευροπάζαρο τό, Πελοπν. (Μεσσ.) —Λεξ. Λάουνδ. Βυζ.

Έκ τῶν οὖσ. άλεύρι καί παζάρι.

Άγορά όπου πωλοῦνται άλευρα. Πβ. άλευροπουλειό.

